

го виждалъ, но се надѣваше да го познае, или пъкъ синътъ — него. Напраздно! Григора нѣмаше, или пъкъ не можеха да се разпознаятъ единъ другъ. Всички пѣтници занаслизаха сега още по-бързо, отколкото кога се качваха. Какво да се прави? Трѣбваше, безъ-друго, и дѣдо Генко да слѣзе, че тогава да види, каква ще я върши.

— А бе, да не е нѣщо ялнѣшъ? питаше смаяниятъ старецъ другаритѣ си. Това ли, воистина, е Софията?

— Тѣй, дѣдо, тѣй!.. му отговаряха тѣ, сбогуваха се, бързо го отминуваха натоварени съ вещитѣ си, слизаха и се изгубваха въ навалищата.

Смая се старецътъ, какво да прави. Озърта се доволно врѣме — пъкъ и никого не познава. Пловдивскиятъ господинъ, комуто Василевъ прѣпорѣчва дѣда Генка, не се видѣ никакъвъ поне сега. Най-послѣ, дѣдо Генко свали на перона многобройнитѣ си вещи и рѣши да чака, да се обясни въпросътъ самъ отъ себе. Не можеше да разбере, защо Григора нѣмаше тукъ. Трѣбва непрѣмѣнно да е получилъ писмото отъ Бойково, пакъ и добръ видѣ, какъ въ Пловдивъ, на Джумаята, файтонътъ спрѣ и Василевъ се притече до станцията и телеграфира въ София.

Догдѣ старецътъ си бѣхтѣше главата, какво да прави, навалищата незабѣлѣжено се изниза и шумътъ утихна. Слѣдъ малко и влакътъ потегли за къмъ Царибродъ; послѣ и другъ трѣгна неизвѣстно закъдѣ. Станцията все пуста беше. На перона оста само единъ стражаръ и всеминутно крѣстосваха чиновници и други служачи, които прѣнасяха още нѣкои вещи. Дѣдо Генко се извърѣщаше на вси страни и ги изглеждаше боязливо право въ очитѣ, какво ще му кажатъ, или да не му намѣрятъ нѣщо ма хана; но тѣ — заняти въ работитѣ си — нито даже го погледваха и бързо отминаваха, а той си оставаше да се мъдри на перона, да се озърта навредъ и да прѣкарва най-разнообразни мисли. Еднажъ, дважъ му мина прѣзъ ума да попита нѣкого, но не смѣя. Само едно лице хвърли нѣколко пѣти изпитливъ, състрадателенъ погледъ къмъ стареца, но и то си отмина.